

LA FARSA DE LES “NORMES DE CASTELLO”

IDIOMA

VALENCIÀ

ARTICULS

(Accedir a ells punchant damunt del nòm de l'artícul)

1. La farsa de les mai utilizaes "Normes de Castelló".
2. Les "Normes de Castelló" de 1932.
3. Falsetat documental.
4. Normes trileres del 32 y calendaris tocomocho.
5. Requiem per a unes normes (I).
6. Requiem per a unes normes (II).
7. Requiem per a unes normes (III).
8. Qüestions al voltant de les bases ortografiques del 32.
9. La A.V.L. oficializa il·lícitament una normativa catalanizadora (distinta a las "Normes de Castelló").

ATRES TREBALLS EN FORMAT PDF EN <http://www.idiomavalencia.com/vtituls.htm>

LA FARSA DE LES MAI UTILISAES "NORMES DE CASTELLO" (FRAGMENTS)

DIFERENTS AUTORS

[I]

Es falseja la realitat històrica quan es torna a repetir que les Bases -que no normes- de 1932 foren un acort històric que supongué l'unificació de l'ortografia valenciana, perquè en 1932 no hi hagué cap de debat ni estudi, simplement la firma de persones i entitats que, segons les pròpies bases, "mantenen els seus punts de vista científics", tant és aixina que l'únic filòlec que les signà, Lluís Fullana, reedità en 1933 la seua Ortografia Valenciana i les principals entitats que les signaren, com Lo Rat Penat i el Centre de Cultura Valenciana, hui RACV, deixaren d'utilisar-les, ya que dites Bases són un simple resum, ple d'incorreccions, de l'ortografia que l'Institut d'Estudis Catalans elaborà per al català i que catalanisen i dialectalisen al valencià.

[...] El dictamen [* *de l'AVL*] torna a falsejar la realitat o a ignorar una part d'ella quan repetix que ha hagut una normalisació consolidada a partir de les normes de Castelló o del 32. Ya hem explicat en moltes ocasions que aquelles Bases foren arraconades en poc de temps i el sector partidari de l'anexió al català utilisà directament l'ortografia catalana, bona prova és el dígraf català -tz- de la terminació -itzar-, que no apareix en les Bases i que ve utilisant-se en conte de la forma valenciana -isar- que és la que s'utilisa en les Bases.

Pero els redactors del dictamen no ignoren que la normalisació durant els últims 25 anys també s'ha fet gràcies a una atra ortografia que mai nomenen, l'Ortografia Valenciana de la RACV. En esta ortografia han escrit multitud d'escriptors les seues obres i fon oficialisada i publicada per la Secretaria General Tècnica de la Conselleria d'Educació de la Generalitat Valenciana i en ella es publicà, en el Diari Oficial de la Generalitat Valenciana, l'Estatut d'Autonomia de la Comunitat Valenciana, també es redactaren en ella els primers llibres de text per a l'ensenyança del valencià, fins que el primer Govern socialiste impongué, sense debat ni consens i sense oficialisar-la mai, l'ortografia catalana afirmant que es tractava de les Bases de 1932.

[\[RESPOSTA DE LA R.A.C.V. AL DICTAMEN DE LA A.V.L. \(9-2-2005\)](#), R.A.C.V. (REAL ACADEMIA DE CULTURA VALENCIANA)]

[II]

Les bases ortogràfiques denominades "de Castello" o "del 32" tenen com a unic fi realisar un proces unificatiu, otorgant les minimes concessions a la fonetica i formes classiques valencianes en favor de la suposta unitat llingüística.

La catalanitat d'estes normes es innegable i la reconeix clarament Sanchis Guarner en el seu llibre "La llengua dels valencians": "En una trobada celebrada a Castelló de la Plana

el 21 de desembre de 1932, s'acceptaren unes Normes Ortogràfiques unificadores, que son una adaptació, en lleus retocs, de les de l'Institut d'Estudis Catalans".

Les bases ortogràfiques del 32 o de Castello son un primer pas cap a la catalanització, cosa que ignoraven molts valencians que les acceptaren i utilitzaren, sense pensar que açò podria perjudicar a la llengua valenciana. Però de fet esta ortografia fa possible la catalanització progressiva i directa de la nostra llengua.

[\[LLENGUA VALENCIANA I SOCIETAT, VORO LOPEZ\]](#)

[III]

Les Normes d'Ortografia Valenciana del trenta dos, que ara es diuen "de Castello", foren més una concessió a la pressió catalanista que una adaptació fidel al modo de parlar valencià. Esta pressió, ab diferents alternatives, ha anat pujant durant les últimes dècades. No solament hi ha hagut una alteració ortogràfica y morfològica del text original, sino una aplicació unilateral i arbitrària de les mateixes Normes per a, finalment, deixar-les pràcticament de banda en defensa i ús d'un català pur i lli. L'Universitat s'ha convertit en el castell fort d'un catalanisme obert i confessat, que vol tindre ademés el control exclusiu de l'idioma, per a sotmetre-lo a l'Institut d'Estudis Catalans. No respecten ni les Normes de Castello ni l'Estatut d'Autonomia, ni tan sols la Constitució Espanyola. En el fondo es que no respecten ni a València ni al poble valencià. Ells van a la seua, i la seua es fer desaparèixer tots els trets característics de la llengua valenciana i posar en son lloc la catalana. Així de clar.

Lo pitjor es que contenen en l'ambigüetat i en la complicitat dels actuals estaments oficials. U no acaba de comprendre el perquè, però eixa es la realitat. Resulta que uns partits d'esquerra per naturalesa i tradició unitaris i centralisadors, estan fent el joc a un moviment d'orige clarament burguès i d'una forta tendència separatista com es el catalanisme pur. Però la contradicció més gran es que, precisament en el naixement i configuració de l'autonomia valenciana, es quan més aire se li ha donat a eixa tendència que, de fet, nos sucursalisa i subordina a Catalunya, buidant-nos de tota entitat pròpia. Es molt més que la llengua lo que està en joc, es la nostra identitat històrica i el futur protagonisme del poble valencià en les decisions que més directament nos afecten. Mai, ni en els pitjors moments del centralisme castellà, esta identitat s'havia vist tan insidiosament amenaçada com ho està ara per la infiltració anexionista catalana.

En el punt bàsic, la llengua, eixa infiltració es evident. Es tracta d'anar eliminant metodícament tot allò que identifica i diferencia al valencià, per a reduir-lo -normalitzar-lo, diuen- al català standart. Eixa seria la codificació final. Els qui no saben valencià son incapaços de vore les diferències. Als qui l'han parlat de menuts, ab els defectes normals de tot llenguatge familiar i poc cultivat, els fan vore que eixe valencià es vulgar i ple d'incorreccions, per a, seguidament, donar-los gat per llebre, empuçant-los de català "que es la llengua culta".

[\[DE LA "NORMALITZACIÓ" ORTOGRÀFICA A LA "CODIFICACIÓ" \(II\), JOAN COSTA i CATALÀ\]](#)

[IV]

En la presentacio de "*l'acort transaccional*" que no pacte [** de les Normes de Castello*], se recullen una serie de paraules que en l'actualitat estan proscrietes pels usuaris de la Llengua Catalana. Pero, ademés, se diuen algunes coses que s'han incumplit sense cap escrupul:

"...va sense dir que hi ha cap vençut puix les autoritats filologiques que sotafirmen, mantenen els seus punts de vista científics, penyora viva de nous progresos". "Al temps, a aquelles autoritats i a les novelles generacions d'estudiosos pertany la cura i missio, prou feixuda i prou llarga d'anar rectificand i millorant un sistema -a base tambe, naturalment, d'amples acords-, que deixant a un costat atres raons no pot ser madurat com caldria..."

[...]

En primer lloc se diu que "no hi ha cap vençut" lo que ve a significar que les discrepancies eren fondeg. S'atribuixen, ells mateixa la nominacio d'autoritats filologiques...que mantenen punts de vista científics, quan d'autoritat no ne tenien cap perque ningu els havia revestit d'eixa distincio per a negociar en nom de ningu i, per supost en nom del poble valencià; de científics, menys encara perque de tots els firmants, no mes hi havia un filolec de prestigi que era el pare Fullana, els demes, si exceptuem a Revest que era filosof, eren tots o erudits, o socis de la Castellonenga o arquitectes, pintors, o musics que no sabien res de filologia, gent "sense esment" com anys mes tart diria Germà Colon.

Seguixen dient les bases que "a la novella generacions d'estudiosos pertany la cura i missio (sense dupte) molt feixuda i prou llarga d'anar rectificand i millorant un sistema que...no pot ser tan madurat com caldria". La confessio resulta cautivadora, perque els mateixos firmants estan reconeixent que aquelles normes no son mes que paper banyat, un document d'arranc i, ademés, poc madurat, pero se confiava en les generacions futures per a que arreglaren l'empastre.

Puix, be, ni les generacions futures han arreglat res, ni allo poc madurat s'ha revisat a base d'amples acorts. ¿Perqué?: senzillament perque eixes normes no les seguix ningu i perque els encabotats en fer desapareixer la Llengua Valenciana, s'han preocupat ben seriament d'omitir tota referencia i han traçat el camí seguint les pautes, tan sintactiques, com morfologiques o ortografiques que se dicten des de l'Institut d'Estudis Catalans

[\[INFORME SOBRE LA LLENGUA VALENCIANA, ASSOCIACIO CARDONA VIVES\]](#)

[V]

[...] els valencians s'han resistit als diversos intents d'impondre en terres valencianes la doctrina gramatical catalana i han exigit sempre una propia. El primer intent d'anexio fon en 1932 en Castello, a on uns quants escritors acordaren adoptar unes normes

d'ortografia valenciana que eren en realitat les normes catalanes en algunes adaptacions al valencià, però estes normes, conegudes com normes del 32 o de Castello, mai foren acceptades per tots i inclús qui les signaren es feren arrere, entre ells Lluís Fullana, l'únic filolec que les firmà.

Hui patim un segon intent d'imposició de la normativa catalana, el més perillós fins al moment perquè es una maniobra del propi govern autonòmic, en mans de la dreta espanyola, aliada en moltes ocasions de la dreta catalana. En un intent desesperat per superar el conflicte, en 1998, creà l'Acadèmia Valenciana de la Llengua, en competències per a poder decidir sobre qüestions normatives [...]

[...]

Esta Acadèmia ha seguit ben vista pel nacionalisme català, puix intenta consagrar les Normes de Castello o del 32, que són les normes catalanes en les que es basa l'anèxio, a canvi de respectar "la tradició lexicogràfica" i "la realitat lingüística genuïna valenciana", fet que repeteix varies vegades el text de la llei de manera sospitosa, quan no caldria ni comentar-ho en una situació en la que "la realitat lingüística genuïna valenciana" no estiguera en perill. No obstant, vista la composició de l'Acadèmia, a on la majoria dels seus 21 membres són anexionistes, podem avançar quins seran els resultats i assegurar el rebuig dels valencians.

[\[LA DECLARACIÓ UNIVERSAL DELS DRETS LINGÜÍSTICS I EL CAS VALENCIÀ, INTRODUCCIÓ A LA SITUACIÓ DE LA LLENGUA VALENCIANA. ÀNGEL V. CALPE CLIMENT \[* Ans de ser acadèmic de la catalanista AVL\] i VORO LOPEZ VERDEJO\]](#)

[VI]

Naturalea de les "Normes de Castello"

1.- Son caràcter merament ortogràfic.

Dites normes foren establides, com s'ha dit, en caràcter purament ortogràfic, i mai va estar en l'intenció dels signants que la seua adopció suposara que els signants havien d'abandonar les peculiaritats morfològiques, sintàctiques i lexicques de la llengua valenciana, per a substituir-les per les corresponents catalanes. Aixina, en el preàmbul ("Declaració") de les mateixes s'empleen moltes paraules i girocs valencians, molt lluntes del català o inclús prohibides per la Gramàtica catalana, que seria llarg enumerar. Per exemple, en lèxic tenim en les normes de Castello:

"hui, seua, afebleixca, segueixen, exigix, eixe, eixa, eixes, nosatros, atre, atres, creixcut, este, esta, obtindre, vore, aci, naixer, orige, sos derivats, les dos, etc." En compte de les catalanes corresponents: avui, seva, afebleixca, segueixen, exigeix, aqueix, aqueixa, aqueixos, nosaltres, altre, altres, creixcut, aquet o aquest, aquesta, obtenir, veure, aquí, neixer, origen, llurs derivats, les dues, etc. formes catalanes que en general usen ara eixos defensors de boqueta de les normes de Castello

[...]

Defectes principals de les "Normes"

Encara que els redactors de les bases ortogràfiques de 1932 no les titularen "d'ortografia catalana", per por a les protestes que això haguera suscitat en València, son principal defecte és haver seguit cegament, en la majoria de les 34 bases, la normativa ortogràfica de l'Institut d'Estudis Catalans". Efectivament, l'error principal va ser acceptar sense discussió una ortografia d'una altra llengua, excessivament etimologista, arcaïcant, plens de consonants geminades i grups consonàntics que no pertanyen a la fonètica actual valenciana, perquè ella les ha sabiament simplificat i produeixen eixa montanya de "T'es" inútils i dures (necessàries a vegades per al so africàtic en català, però no per al valencià) i eixes geminacions i nuscs consonàntics quan no existixen en la nostra llengua: (TM, MPT, TN, TL, TLL, TZ, L.L TJ/TG), i que, a l'intentar reproduir-los nos fan riure o protestar: (el rotllo i la setmana, la normalització, la intel·ligència, etc).

L'any 1932 era la gran ocasió per a l'estudi de l'ortografia valenciana, per a que no fora ni castellana ni catalana, sinó una ortografia verdaderament valenciana, i aquella ocasió llàstimosament es va perdre.

[...]

[...] va resultar que, adoptades de moment aquelles normes, en un acort, segons s'ha repetit molt, "digne de lloa" (per la bona intenció, i el sacrifici que per a alguns suposava la renúncia a propies opinions), les normes van anar sent canviades poc a poc, i actualment quan es diu a crits: "amb les normes de Castello" s'enten que s'ha d'entendre en els condicionaments següents:

1. Acceptació de la normalització ortogràfica catalana completa, la qual comporta abandonar les peculiaritats valencianes que en principi no s'havien tocat.

a) El grup TZ que en les "normes del 32" estava representat per la S sonora (organisar) passa a escriure's en TZ (organitzar), siga la T etimològica o no.

b) El dígraf IX de les formes incoatives del verb (invertix), passen a EIX (inverteix), i les en IXC (patixc) a ISC (patisc).

2. Acceptació progressiva de la normalització morfològica i sintàctica catalana, desnaturalisant la llengua valenciana. Sobre açò es pot escriure un llibre, per les grans diferències que hi ha en l'ús de totes les parts de l'oració, principalment en el verb, i la supressió del artícle neutre LO. I en sintaxis, una gran distorsió i un empobriment, tant en l'ús diferent de les preposicions, com en la seua absència quan són imprescindibles en llengua valenciana. Per exemple, l'ús de la preposició A en lloc de EN, en problemes de lloc ("a València per "en València), abolir la preposició A davant de complements del verb ("jo estimo Maria", en lloc de "yo vullc a Maria"); no establir la deguda diferència entre ser i estar, (ja som aquí, per "ya estem aquí"; he estat nomenat, per he segut nomenat); no distinguir entre "per" causal i "per a" final ("he vingut per treballar", en lloc de "he vingut per a treballar"). etc. Particularitats que enriqueixen i perfeccionen la llengua valenciana, i sense les quals el llenguatge nos pareix estrafalari i estrany.

3. L'introduccio de millars de paraules catalanes, considerades com a les correctes i lliteraries, al temps que se prescindix de les valencianes corresponents, tengudes per dialectals, vulgars, castellanismes o corruptes. (Recorden les siscentes paraules catalanes en que segons Amadeu Fabregat nos bombardeja la Televisio Valenciana)

I tots estos canvis, s'han introduit cridant histericament "amb les normes de Castello", quan van en contra de la lletra i l'esperit de les normes de Castello i contra la voluntat dels procers castellanencs que les signaren, tots ells amants de la seua propia llengua vernacula i obertament contraris a que desaparega, suplantada per una llengua que, volem dir que és estandard, i no és mes que la llengua de Barcelona en tots els seus defectes; barcelonisacio de la llengua, contra la que nos va previndre i va alçar el crit d'alarma oportunament el Sr. Revest.

Pero d'eixe mal tan gravissim no tenen la culpa les normes de Castello, sino els que les han traicionat i en nom d'elles han traicionat tambe a la llengua valenciana, inventant la consigna de "parlar en valencià, PERO escriure en catala", condenant a [...] la llengua valenciana, a una mort anunciada i, en el temps, segura, si no se posa remei, al privar-la del suport de l'escritura.

[[LES NORMES DE CASTELLO DE 1932](#), JOSEP Mª GUINOT GALAN]

LES NORMES DE CASTELLO DE 1932

AUTOR: JOSEP Mª GUINOT GALAN

Tinc que començar justificant la meua participacio en la commemoracio del xixanta aniversari de les normes ortografiques que anomenen "de Castello". Vinc en representacio de l'Associacio Cultural Cardona Vives.

Durant tot l'any s'ha estat mentalisant al poble de Castello, sobre la bondad d'aquelles normes, cientifiques, perfectes, immutables, sobre tot, tan castelloneres (una gloria del poble de Castello, mereixedora d'un monument que perpetue sa memoria); s'ha insistit sobre la sabiduria d'aquells procers que, agrupats en torn al "Boletin de la Sociedad de Cultura Castellonense", facilitaren la seua signatura (¡qui som ningú per a corregir-los la plana a homens tan sabuts!); s'ha alabat la trascendencia d'aquelles normes per a la "recuperacio de la nostra llengua" fent-la cientifica; s'ha arribat fins a la creacio d'un respectable Patronat per a exaltar les seues excelencies, recordant el xixanta aniversari de tan faust i glorios aconteiximent; i durant tot l'any han estat apareixent en la premsa articuls de la plana major del valencianisme catalaniste en lloança de les normes i dels castellonencs que les signaren.

Davant d'un desenroll propagandistic tan espectacular i tan ben planejat, per persones interessades en una politica llingüística determinada, en la que cada dia hi ha mes gent implicada (mes interessos creats), i que nosatros creem funesta per al nostre poble, perque els que alaben les normes de Castello no defenen la llengua de Castello, sino la de Barcelona, posant en perill la mateixa supervivencia de nostra llengua vernacula; l'Associacio Cultural Cardona Vives, entitat completament apolitica, fundada per a defendre la llengua, la cultura i la historia de Castello, encara que en diverses ocasions - quan li ho han permetit els politisats mijos de comunicacio- ha expressat el concepte que li mereixen les "normes de Castello" i les personalitats que les signaren, ha cregut convenient, compareixer davant del public de Castello, per a informar-lo de lo que hi ha de científic i de veritat en dites famoses normes i les circumstancies que les rodegem, per a que les persones de bona voluntat puguen estar ben informades sobre lo que hi ha en el fondo de tot aço, i puga vacunar-se contra propagandes desorbitades que pretenen abusar de sa bona fe, i al mateix temps per a que no es diga en el futur que tots estaven conformes en estes antipatriotiques maniobres contra la dolça i rica llengua del poble de Castello, en la que no nos deixen escriure, perque, al temps que nos adulen alabant-nos per les normes de Castello, ningú d'ells les seguix, ni en la lletra, ni en l'esperit dels seus fundadors castellonencs.

Començarem anant al fondo de la qüestio, estudiant tecnicament les normes, per a parlar al final, de lo que éstes han significat en estos xixanta anys i lo que actualment signifiquen.

1.- Orige i naturalea de les "Normes de Castello". Un poc d'istoria.

A finals del sigle XIX tant en Catalunya com en les Isles Balears i en Valencia, existia una gran anarquia en materia d'ortografia. Al no tindre cap sistema ortografic acceptat per cada una d'estes regions, cadascu escrivia segons son propi criteri.

La primera tentativa de normalisació de l'escriptura per a Catalunya va sorgir per iniciativa, dels propis catalans, alla per l'any 1891, al voltant de la revista barcelonina "L'Avenç". En aquelles hores els que intentaven la regularització de dita escriptura, entre els quals figurava Pompeu Fabra, futur artífice de la normalisació artificial de la llengua catalana, no pretenien absorbir les llengües valenciana i balear, unificant-les en la catalana, sino simplement resoldre el seu propi problema de normalisació de l'ortografia, prenent com a base per a tota Catalunya, la modalitat llingüística de Barcelona, diferent a la de les altres comarques catalanes.

Una unitat ortogràfica per als idiomes català, valencià i mallorquí la consideraven en aquell temps *"impossible per ser contra naturam"*. (Revista l'Avenç, 31 de març de 1891) . Aixina que els escriptors de L'Avenç establiren per a Catalunya unes normes ortogràfiques que encara varen ser posteriorment suavitzades per Pompeu Fabra. Se publicaren en 1913 per l'Institut d'Estudis Catalans, radicada en Barcelona, i se les considerà definitives i inamovibles a finals de 1917. Son les que estan actualment en vigor.

Al principi, estes normes uniformes foren molt contradites en Catalunya per la gran diferència indicada, pero se imposaren pel pes de la política catalanista; mes tart obtingueren algunes adhesions també fora de Catalunya, a pesar de que, per a la seua redacció , no s'havia comptat per a res en filòlegs i llingüistes de tanta valia com el valencià P Lluís Fullana i el mallorquí Mossèn Antoni Maria Alcover. En 1929 alguns les adoptaren per a les illes Balears.

El panorama valencià

La desorientació ortogràfica encara durava en València a principis de la tercera dècada d'este segle. Dels escriptors valencians, uns seguien l'ortografia espanyola, com els discípuls de Nebot Pérez; altres, com el P. Fullana, preferien la pròpia valenciana, que reflectia la tradició i s'adequava a la fonètica pròpia; i altres, per fi, cregueren que l'ortografia catalana podria servir també per a la valenciana.

Esta falta d'unanimitat entre els escriptors valencians va fer sentir el desig d'optar per un sistema ortogràfic únic, a eixemple de lo que havia ocorregut en Catalunya; esta aspiració fou aplegada per uns quants dels nostres escriptors agrupats entorn de la revista "Taula de les Lletres valencianes" d'inspiració catalanista. Llançaren esta l'idea d'arribar a un acord ortogràfic a base de les normes adoptades per l'Institut d'Estudis Catalans, i d'organitzar una reunió, que fou facilitada per la Societat Castellonense de Cultura, i que va tindre lloc el dia 21 de desembre de 1932, ara fa xixanta anys, en la ciutat de Castelló.

Naturalia de les "Normes de Castelló"

1.- Son caràcter merament ortogràfic.

Dites normes foren establides, com s'ha dit, en caràcter purament ortogràfic, i mai va estar en l'intenció dels signants que la seua adopció suposara que els signants havien d'abandonar les peculiaritats morfològiques, sintàctiques i lèxiques de la llengua valenciana, per a substituir-les per les corresponents catalanes. Aixina, en el preàmbul ("Declaració") de les mateixes s'emplen moltes paraules i giros valencians, molt

lluntes del català o inclús prohibides per la Gramàtica catalana, que seria llarg enumerar. Per exemple, en lèxic tenim en les normes de Castelló

"hui, seua, afeblisca, segueixen, exigix, eixe, eixa, eixes, nosatros, atre, atres, creixcut, este, esta, obtindre, vore, aci, naixer, orige, sos derivats, les dos, etc." En compte de les catalanes corresponents: avui, seva, afebleixca, segueixen, exigeix, aqueix, aqueixa, aqueixos, nosaltres, altre, altres, creixcut, aquet o aquest, aquesta, obtenir, veure, aquí, neixer, origen, llurs derivats, les dues, etc. formes catalanes que en general usen ara eixos defensors de boqueta de les normes de Castelló

2.- Son caracter temporal o provisional.

Es necessari advertir que les "normes de 1932" responen a un moment d'euforia nacionalista local, en el que certs escriptors tenien idees pròpies, però cedien al conveni ortogràfic, en el fi de no entorpir-lo, però sense abdicar, com ells diuen, de les seues opinions. Se vol "un mínim inicial prou creixcut d'adhesions incondicionals". Després ja arribaran "al màxim", però de moment *"els escriptor i investigadors del País Valencià, les Corporacions i publicacions més preparades de la nostra terra, amb un patriotisme que mai no s'enaltirà prou, han arribat a un acord transaccional que suposa el sistema que aci s'exposa. Va sense dir que no hi ha cap vençut, puix les autoritats filològiques que sotafirmem mantenen els seus punts de vista científics, penyora viva de nous progressos"*. Però tots "acaten" les grafies aprovades. *"Al temps, a aquelles autoritats i a la novella generació d'estudiosos pertany la cura i la missió, prou feixuga i prou llarga, d'anar rectificat i millorant un sistema -a base també, naturalment, d'amples acords- que deixant a un costat atres raons no pot ser tan madurat com caldria si hem d'acodir oportunament a la satisfacció legítima que de manera imperiosa demanen tant les necessitats com les inquietuts del propi idioma"*.

I a continuació se posen les "bases ortogràfiques unificadores" per a que siguin "útils" a tots els estudiosos i per a aquells fills de la terra que senten l'orgull del propi idioma" i se demana la cooperació del nostre poble en *"esta obra de depuració, de dignificació, d'estilació de "la llengua vernacula" manifestació la més autèntica, del seu esperit i del seu propi geni"*.

Està ben clar que se trata de la dignificació de la nostra llengua pròpia, de la de Castelló, que és la valenciana; de la dignificació de la llengua vernacula, i no de la seua extinció, suplantant-la per la de Barcelona, com volen eixos apòlogistes, de les normes de Castelló.

Defectes principals de les "Normes"

Encara que els redactors de les bases ortogràfiques de 1932 no les titularen "d'ortografia "catalana", per por a les protestes que això haguera suscitat en València, son principal defecte és haver seguit cegament, en la majoria de les 34 bases, la normativa ortogràfica de l'Institut d'Estudis Catalans". Efectivament, l'error principal va ser acceptar sense discussió una ortografia d'una altra llengua, excessivament etimologista, arcaïcant, plens de consonants geminades i grups consonàntics que no pertanyen a la fonètica actual valenciana, perquè ella les ha sabiament simplificat i produeixen eixa montanya de "T'es" inútils i durs (necessàries a vegades per al so africàtic en català, però no per al valencià) i eixes geminacions i nucs consonàntics quan no

existixen en la nostra llengua: (TM, MPT, TN, TL, TLL, TZ, L.L TJ/TG), i que, a l'intentar reproduir-los nos fan riure o protestar: (el rotllo i la setmana, la normalitzacio, la intel.ligencia, etc).

L'any 1932 era la gran ocasio per a l'estudi de l'ortografia valenciana, per a que no fora ni castellana ni catalana, sino una ortografia verdaderament valenciana, i aquella ocasio llastimosament es va perdre.

Dels molts erros que contenen les normes, nomes n'indicarem uns quants.

1.- Va ser un gran erro abandonar dos signes practics i ademes tradicionals dels textos valencians de totes les epoques: la CH, per a la prepalatal (per a alguns palatal) africada sorda en principi i en mig de paraula, i la Y grega o consonant mig-palatal sonora en principi de paraula i, en l'interior de paraula, com primer element de diftonc creixent.

Si s'havera fet el degut us de la lletra CH, s'hagueren evitat els següents contrasentits:

Atribuir al signe X mes de dos valors: la u per a la palatal fricativa sorda (valencià de caixa), i l'atre per a la velar sorda o sonora seguida de sibilant (valencià examen). En canvi, segons la base 13 de les "normes del 32", a estos dos valors de X, hi ha que afegir tambe el de prepalatal africada sorda (tradicionalment en textos valencians escrita en CH).

2. Va ser tambe un erro admetre que s'escrigueren en una "J" (Jo, Ja) el pronom personal "yo" i l'adverbi de temps "ya" inicant una desviacio en la pronunciacio de l'idioma valencià actual, com ocorre en Catalunya, a on se sent dir "yo" pronunciant JO (en una prepalatal africada sonora).

3. Per atra part, la base n°. 12 es fosca, al no indicar si el so palatal, recullit per J o G, és fricatiu o africad, sort o sonor. La fonetica valenciana conta en una palatal o prepalatal africada sorda (coche) en una palatal o prepalatal africada sonora (plaja) i en una palatal "fricativa" sorda, (reixa), pero no en la seua corresponent fricativa sonora (fora del cas d'un enllaç).

4. La base n°. 13 presenta tal montó d'errors i contrasentits, que resulta incompreensible: comença confundint la palatal "fricativa" sorda en la palatal "africada" sorda (vid. els eixemples que posa de fricativa sorda: "punxa, marxa" al costat de "Xativa" i "xeixanta"). Torna a la mateixa confusio quan parla del digraf TX per a representar el so de CH francesa (vid. els eixemples que posa: "empatxar" i "despatx). I finalment, al tratar del digrafs TJ, TG, afirma que son els dos que hi ha que usar per a la grafia de la palatal africada sorda; en lo que seguix la fonetica de un dialecte de la llengua valenciana, el "apichat", confundint l'africada sorda en la sonora. (Vid. per eixemple, posa "platja", "desitjos", "metge" que s'hauran de pronunciar com en el "apichat" de Valencia capital, placha, desichos, meche). No sabem si en això volien implantar l'apichat de Valencia, o cert apichat barceloni.

Despres de dir que la S (la xe de caixa), sona com la CH francesa, afirma que s'han d'escriure en X o en TX paraules que en valencià en general sonen com la CH castellana i no com la XE, com hem dit al citar les paraules escrites, com punxa, marxa, empatxar i despatx.

5. Un altre defecte de les bases del 32 és el tracte d'excepció que donen a les oclusives sordes P, T, C, al final de paraula, a on les representa per les corresponents oclusives sonores B, D, G, quan eixes paraules al derivar, o en el femeni, trauen la consonant sonora correlativa (vert/verda, groc/groga, etc). Eixe etimologisme, que per altra part en les bases va acompanyat d'excepcions de les excepcions, va contra un principi que, segons Dn. Lluís Revest es deu observar al establir unes normes ortogràfiques: "*que no desfiguren per desig de perfeccio sistemàtica, la fonètica normal de la llengua*", i va també contra el principi de buscar la major simplificació i coherència possible, aferrant excepcions. I lo que es encara pitjor, eixe sistema és contrari al que solien observar els nostres clàssics, com se demostra per infinitut d'exemples. La fonètica valenciana al final de paraula pronuncia sempre la oclusiva sorda, en compte de la correlativa sonora.

6. Està de sobra la base num. 14, que diu: "*Per tal de distinguir la LL (de aquell) de la geminada o doble ll, (intel·ligència, mol·le), s'escriu entre les dos L un punt volat*".

En primer lloc, en la fonètica valenciana eixa geminació en general no existix (pot ser que hi haja dos o tres paraules que la tinguen) i no hi ha per què representar un so que no existix. I en segon lloc, la aplicació de la "L" doble segons l'etimologia, tal com regula la norma catalana, suposa saber llatí o dependre de memòria llistes interminables de paraules.

7. També és insuportable per lo farragosa, i arcaica, la base nº 18, copiada literalment del llibret del Sr. Revest "La Llengua Valenciana. Notes per al seu estudi i conreu" (Pag. 69): "*S'escriu MP en asimptota, assumptio, contemptible, eclàmpsia, exempcio, exempt, metempsicosi, palimpsest, perempcio, preemptori, preemptio, presumptio, prompte, redemptio, redemptor, resumptio, symptoma, sumptio, sumptuos, temps, temptar, temptativa, transumpte, i en llurs composts o derivats*". Llista de paraules de les quals nomes tenen dret al dígraf MP, els cultismes i "temps".

Es lamentable la galga que posa esta base per a frenar o contradir l'evolució de la fonètica valenciana, continuant en eixos bonys consonàntics que ja havia simplificat el valencià, al igual que una sèrie de consonants geminades i dígrafs inexistents en la pronunciació moderna.

8. Un error, o millor dit, una inexactitud, és dir al final de les bases que la preposició AMB, completament catalana i moderna, és igualment legítima que AB, "*encara que la primera siga la més usual i recomanable*". ¡Quina cara!

Estos son els principals defectes en que van naixer les tan famoses bases d'ortografia valenciana, signades en Castello, ara fa xixanta anys.

Pero va resultar que, adoptades de moment aquelles normes, en un acort, segons s'ha repetit molt, "digne de lloa" (per la bona intenció, i el sacrifici que per a alguns suposava la renúncia a propies opinions), les normes van anar sent canviades poc a poc, i actualment quan es diu a crits: "amb les normes de Castello" s'enten que s'ha d'entendre en els condicionaments següents:

1. Acceptació de la normalització ortogràfica catalana completa, la qual comporta abandonar les peculiaritats valencianes que en principi no s'havien tocat.

a) El grup TZ que en les "normes del 32" estava representat per la S sonora (organisar) passa a escriure's en TZ (organitzar), siga la T etimologica o no.

b) El dígraf IX de les formes incoatives del verb (invertix), passen a EIX (inverteix), i les en IXC (patixc) a ISC (patisc).

2. Acceptació progressiva de la normalització morfològica i sintàctica catalana, desnaturalitzant la llengua valenciana. Sobre açò es pot escriure un llibre, per les grans diferències que hi ha en l'ús de totes les parts de l'oració, principalment en el verb, i la supressió del article neutre LO. I en sintaxis, una gran distorsió i un empobriment, tant en l'ús diferent de les preposicions, com en la seua absència quan són imprescindibles en llengua valenciana. Per exemple, l'ús de la preposició A en comptes de EN, en problemes de lloc ("a" València per "en" València), abolir la preposició A davant de complements del verb ("jo estimo Maria", en lloc de "yo vullc a Maria"); no establir la deguda diferència entre ser i estar, (ja som aquí, per "ya estem aquí"; he estat nomenat, per he segut nomenat); no distingir entre "per" causal i "per a" final ("he vingut per treballar", en comptes de "he vingut per a treballar"). etc. Particularitats que enriqueixen i perfeccionen la llengua valenciana, i sense les quals el llenguatge nos pareix estrafalari i estrany.

3. L'introducció de milers de paraules catalanes, considerades com a les correctes i literàries, al temps que se prescindix de les valencianes corresponents, tingudes per dialectals, vulgars, castellanismes o corruptes. (Recorden les siscentes paraules catalanes en que segons Amadeu Fabregat nos bombardeja la Televisió Valenciana)

I tots estos canvis, s'han introduït cridant històricament "amb les normes de Castella", quan van en contra de la lletra i l'esperit de les normes de Castella i contra la voluntat dels processos castellanencs que les signaren, tots ells amants de la seua pròpia llengua vernacula i obertament contraris a que desaparega, suplantada per una llengua que, volem dir que és estàndard, i no és més que la llengua de Barcelona en tots els seus defectes; barcelonització de la llengua, contra la que nos va previndre i va alçar el crit d'alarma oportunament el Sr. Revest.

Pero d'eixe mal tan gravíssim no tenen la culpa les normes de Castella, sino els que les han traïdonat i en nom d'elles han traïdonat també a la llengua valenciana, inventant la consigna de "parlar en valencià, PERO escriure en català", condenant a la nostra llengua, la llengua de Castella, la variant més dolça i rica de la llengua valenciana, a una mort anunciada i, en el temps, segura, si no se posa remei, al privar-la del suport de l'escriptura.

Consideracions circumstancials

Vist l'aspecte tècnic de les normes de Castella, lo que diríem la seua naturalesa, i la seua evolució hasta el present, voldríem dir unes paraules sobre el seu valor o significació actual i sobre les raons que nos mouen per a anar en contra d'elles. Al pas farem alguna observació sobre la seua relació en la ciutat de Castella i els castellanencs que les signaren.

1er. Les normes de Castella, -que hui no segueix ningú perquè els mateixos que fan sa apologia segueixen en tot la codificació lingüística catalana-, actualment no són més que

un símbol per a agrupar a tots els que volen la substitució de la llengua valenciana per la catalana de l'Institut. Arraconant les normes ortogràfiques de l'Acadèmia de Cultura Valenciana, ja tenen guanyada la primera batalla per a l'introducció de la codificació lingüística total de l'Institut: morfologia, sintaxis i vocabulari.

Baix la bandera de les normes de Castelló se fa propaganda de la llengua estàndard fabricada en Barcelona. El valencià per ad ells no és ni llengua, ni te dret a dir-se "valenciana", es un dialecte català, al que se li deu negar i li neguen de fet el nom de "llengua valenciana", per això diuen sempre "nostra llengua" una llengua que no te nom.

2on. No és menester esforçar-nos molt per a demostrar que dites normes son practicamente les de l'Institut, fetes pels catalans i per a la llengua catalana.

3er No son normes de Castelló. Alguns creuen que, pel mero fet de dir-se de Castelló, el nostre poble està obligat a defensar-les. Ni la ciutat ni els homes de Castelló que les signaren son els autors o protagonistes de les normes. No hi ha mes que llegir la història de la gestació d'aquell quefer en l'article "ortografia" (pàgs, 130 i 133), de Dn. Manuel Sanchis Guarner, en la Gran Enciclopedia de la Región Valenciana, per a enterar-se de que les normes van ser iniciativa dels catalanistes valencians, del grup de "Valencia Nova" que les va portar a Castelló ja redactades. En Castelló van ser acceptades, fent uns insignificants canvis, sense llargs estudis ni discussions, i se van encarregar d'arreplegar firmes.

En realitat sols firmaren representants de 2 entitats culturals: Lo Rat Penat i la Societat Castellonense de Cultura i una sola corporació: el Centro de Cultura Valenciana (actualment Real Academia de Cultura Valenciana), un Seminari de Filologia de l'Universitat de València i representants de 4 pobles. En quant a publicacions, el semanari "El Cami" de València (1932-1934) i la entitat "L'Estel", tambe de València. La preponderància de Castelló sobre València no es veu per cap lloc.

Segons la relació de Sanchis Guarner, no apareixen els estudis necessaris ni les persones adequades per a fer-los. Se van aconseguir les firmes de 52 senyors, dels quals nomes u, el P. Fullana, se dedicava a qüestions lingüístiques y un altre a qüestions gramaticals, (Carles Salvador, mestre d'escola) perquè Sanchis Guarner nomes tenia 21 anys i estava estudiant en Madrid. Diu Sanchis Guarner que *"acceptaron" la "adaptación" "unificadora" "unos cuantos valencianistas animados por un plausible espíritu de concordia"*.

4art. S'ha volgut mitificar la sabiduria dels il·lustres castellonencs que anaven per davant en aquella maniobra. Però, reconeixent la seua il·lustració i lo que és mes, la seua gran humanitat, en general, no es un problema d'autoritat, sino d'arguments i de coneiximents filològics i lingüístics, i en eixes matèries aquells sants varons no eren una autoritat. Germam Colón diu que, exepete el Sr. Revest, *"que acceptava disciplinadament la doctrina de l'Institut", "els demes volgueren intervenir en l'afer, sense tenir esment de filologia"* (Discurs dictat en l'Universitat de Barcelona el dia 5 d'Octubre de 1982). I eixe desconeixement esta patent en la base nº 13, en la que confundixen les consonants palatals, perquè no saben distinguir entre palatals sordes i sonores, entre fricatives i africades, i introdueixen cert "apichat" com hem dit anteriorment. Per lo tant, un gran respecte i consideració per a aquells procs castellonencs, per la seua cultura, sa bona intenció i el seu gran amor a nostra llengua:

pero un sentiment de pena pel "gol" que els van marcar els catalanistes de Valencia, convertint en motiu de discòrdia i principi de aniquilació de nostra llengua, lo que devia haver seguit el principi de l'autèntica recuperació lingüística valenciana. No es estrany, que el P. Fullana, que signà de mala gana les normes, se'n adonara en seguida del mal pas, i tornara immediatament a les normes ortogràfiques tradicionals valencianes que sempre havia seguit.

5. S'ha insistit en que les normes de Castello son les "científiques" i immutables; i d'aixo, res. Tampoc ho son les catalanes, que les de Castello reproduïxen substancialment. Les normes ortogràfiques no son en cap lloc científiques, sino convencionals, producte d'un acort. En el País Català els que les feren -suposant que foren homes de ciència especialitzats (que no ho eren), van dir que la mateixa ortografia per al valencià i el català era contra naturam. ¿Per qué no van fer cas a aquells "científics" que havien dit que les normes catalanes no servixen per al valencià?. En quant a l'altura científica dels castellonencs que signaren les normes de Castello, ja va dir prou el Sr. Colom en el seu discurs de Barcelona (sense esment de filologia) concepte confirmat en un recent article publicat en CASTELLON DIARIO per Dn. Arcadio Garcia Sanz ("*molts dels signataris de les Normes no eren lingüistes -el meu pare per exemple-*"). ¿Molts?.

En quant a la "immutabilitat" de les normes de Castello, no mes cal dir que totes les llengües renoven l'ortografia per a acomodar-la als canvis que la mateixa llengua experimenta, i no pot ser la valenciana l'única excepció: quan el vestit se fa vell, no hi ha mes remei que renovar-lo. Ademes, el preàmbul de les bases de Castello del 32 ja ho tenen en conte: per una part reconeix que lo que s'establix no es tan "*madurat com caldria*" i per una altra part, deixa per a les novelles generacions la cura i missió "*d'anar rectificand i millorand el sistema*". ¿Per qué s'oposen a lo que diuen les normes estos apologistes de les normes de Castello, que les volen petrificar o definir con un dogma irreformable a pesar dels seus errors i defectes? ¿No és això el vici antic de "sostenella i no enmendalla", que en valencià és diu una "cabuderia"?

6.- No entra en el pla d'est informe exposar i defendre les normes ortogràfiques de l'Acadèmia de Cultura Valenciana. Basta anar repasant els defectes i errors de les normes de Castello i vore com en aquelles han seguit corregits.

Tampoc es del cas fer una exposició de lo que significa l'Acadèmia de Cultura Valenciana, la seua obra i els seus homes: la flor i nata de l'intel·lectualitat valenciana. Basta dir sobre la seua autoritat que te la mateixa per als valencians que l'Institut per als catalans. Les dos entitats perteneixen a les Diputacions provincials corresponents, la valenciana, ademes a l'Ajuntament de la ciutat. No mes farem menció de l'autoritat que dona a unes normes ortogràfiques l'acceptació de les mateixes per part de les entitats culturals i persones de relleu cultural.

Les normes de Castello establixen que per a modificarles se necessitarà "amples acords i màximes adhesions". I això és cert, pero lo cert és també que les normes de Castello no tingueren tan ampla acollida, tantes adhesions com les que han tengut les de l'Acadèmia de Cultura Valenciana.

Ya hem fet menció de les entitats i personages que firmaren les Normes de Castello: 2 entitats culturals, 1 corporació, 1 semanari, 8 societats valencianistes, i 52 senyors, dels

quals sols una quinzena eren de Castello i sa provincia. En canvi les normes de l'Academia, estudiades exhaustivament per la seccio de filologia de l'Academia, publicades en 1979 i acompanyades per un escrit rigorosament científic, titulat "Documentacio formal de l'ortografia de la llengua valenciana" publicat en 1981, van recibir l'adhesio d'un millar de firmes, certificades notarialment, en un acte celebrat en el Monasteri de Nostra Senyora del Puig, el dia 7 de Març de 1981.

En el protocol del notari Dn. Esteve Moliner Perez figuren les firmes dels presidents de les entitats culturals i dels personages (catedratics, professors, meges, farmaceutics, capellans, etc.) que s'adheriren a l'Academia per haver establert les normes ortografiques. El numero i la qualitat dels signants supera extraordinariament al numero dels firmants de les normes de Castello.

Per lo tant, per les raons que hem exposat, al crit sense contingut, de "amb les normes de Castello" oposem en valentia el nostre crit ple d'amor a nostra llengua vernacula: "vixquen les normes del Puig, garantia de la supervivencia de la llengua de Castello".

FALSETAT DOCUMENTAL

AUTOR: DOMINGO GIMENO PEÑA

Sempre he tingut curiositat per les BASES PER A LA UNIFICACIO ORTOGRAFICA VALENCIANA, (titol que conste en els fulls originals) no se si al ser castellonenc, pel titol que posteriorment li van donar “NORMES DE CASTELLO”.

Buscant sempre aproximar-me a l'objectivitat, en lo possible, he llegit autors tan dispars com don Jose Maria Guinot i F.Perez Moragon, entre atres, per lo tant, tinc formà una opinio prou clara al respecte.

Yo crec que una part dels firmants, de bona fe, van creure que tots respectarien el prolec de les bases firmades, que entre atres consideracions dien ser : imperfectes i provisionals, pero un punt de partida per a mijan amples acorts anar perfeccionant-les . Pero l'atra part, lo que buscava era unes firmes per a intentar justificar els canvis que fraudulentament i sense acort ni consulta alguna pensaven fer despres, incomplint lo firmat per tots.

Pero tenint-lo tot prou clar, n'hi han dos detalls que no mai vaig poder entendre ; un es com un document tan “important”, des del mateix dia de la firma va estar desaparegut durant quasi setanta anys i l'atre es com el pare Fullana, l'unic filolec i per tant la maxima autoritat d'entre els firmants, als pocs mesos de la firma, renega de lo firmat i publica una nova edicio de la seua ortografia, donant per trencat l'acort.

La Cardona Vives va organitzar una conferencia en la que el conferenciant, Joan Sancho, va donar un dat que yo desconeixia i que me va aclarir els dos dubtes, el dat era: els documents originals recentment apareguts, coincidint en l'any de la firma, el 32, conste de 32 bases, pero tres mesos despres quan per a la festa del llibre l'ajuntament de Valencia va publicar les bases, ya ne son 34, les dos bases afegides sense cap consens ni permis dels firmants son la 32 i 33 les que prohibixen la grafia Y i el digraf CH, canviant-li tambe el titol, ya no parlen de bases, les ascendixen a l'estatus de normes, “Normes de Ortografia Valenciana”.

Conclusio : L'afegitó absolutament illegitim va motivar que els defraudadors amagaren la prova del delit (els originals firmats) i com la majoria dels firmants ho feen per concordia, i sense cap coneiximent en materia llingüística tot passaria desapercebut, tal com va passar. El pare Lluís Fullana, filolec en gran experiencia en temes llingüístics, si que sabia lo que havia firmat i al donar-se conte del frau, indignat, va tornar a publicar la seua ortografia trencant l'acort, pero les circumstancies li van impedir denunciar-lo publicament com haguera volgut, per eixe motiu don Jose Maria Guinot, Moragon i tots els demes investigadors sempre parlen de 34 bases i no de 32 per no haver tingut mai acces als documents originals, i tindre que treballar sobre els ya falsejats.

El 14 d'abril de 1931 escomence la segon republica, i Esquerra Republicana obtè la majoria en les eleccions catalanes, estes circumstancies propicien, molt de poder politic i sobre tot economic per a el catalanisme que torne a ensomiar en els “països catalans”, i un anticlericalisme creixent, arribant inclus a la crema d'iglesies i convents ; el 23 de

giner del 32 per decret promulgat pel govern de la Republica se dissol la Companyia de Jesus, en este context les comunitats religioses, esglayades, aconsellaven als seus membres evitar conflictes per por a represalies; el pare Fullana obedint als seus superiors de la orde franciscana se va atrevir a publicar la seua ortografia com a protesta, pero no a denunciar publicament la FALSETAT DOCUMENTAL feta pels catalanistes. Si ho haguera fet, tots nos haverem enterat del frau i segurament l'any passat no s'haguera celebrat en tant de bombo el 75 aniversari de les mal nomenades "Normes de Castello".

Les BASES PER A LA UNIFICACIO ORTOGRAFICA VALENCIANA, van ser firmades pel pare Fullana i els demes firmants, pero les posteriors denominacions, NORMES DE ORTOGRAFIA VALENCIANA, NORMES DEL 32, NORMES DE CASTELLO i el seu contingut, son absolutament illegitims per no haver-les firmat ningú.

NORMES TRILERES DEL 32 Y CALENDARIS TOCOMOCHO

AUTOR: Mª TERESA PUERTO FERRE

No sé si son realmente conscientes los señores de la AVL y los domeñados rectores de las universidades de Valencia del inmenso ri-dí-cu-lo que están haciendo ante la moderna lingüística internacional y ante la Romanística más prestigiada, patrocinando “calendaris-tocomocho” llenos de barbarismos filológicos o atroces normativas obsoletas del '32 que harían el hazmerreír de cualquier sociedad democrática culta y consolidada.

Por segundo año consecutivo y con el dinero de todos los valencianos, las universitats catalencianes de Valencia han repartido por todo el universo docente de la CV un horror de calendarios-anti-Estatut que atufan a colonialismo-I.E.C. y violan, con descarada osadía, nuestra recién estrenada Carta Magna. Son la plasmación personificada del más paleta secesionismo barceloní.

Gracias a sus doblegados rectores, la otrora ilustre y ahora decadente Universidad de Valencia se nos ha convertido en el botafumeiro servil de esa pompa de delirios “kulturales” nazi-onalcatalanistas con que los comisarios-rectores del obsoleto “Servei de retro-Normalització Llingüística-IEC” se proponen intoxicar a nuestros desinformados chavales... Para mayor-inri, va y nos cuelgan sus delirantes mensajes-anti-Estatut en calendaris tocomocho que atormentan el día a día de nuestras hipotecadas agendas.

Para el año 2006 y con el dinero valenciano, la carátula del calendario-tocomocho repartido por las universitats presentaba bajo el titular: “El catalá, llengua d’Europa” un mapa europeo de ciencia-ficción en el que, con insidiosa violación de nuestra Constitución y Carta Magna, aparecía diseñado el perfil de los fantasmagóricos “pastisssos catalans” donde la Comunitat Valenciana y el Midi francés quedaban anexionados a Cataluña y en cuyo territorio se indicaba a pie del mapa, que se habla el “catalá”. A continuación aparecían enumeradas las restantes lenguas europeas. Y mientras hasta al diminuto dialecto Aranés ¡se le concedía la categoría de “lengua”!, la histórica Lengua Valenciana ni existía. Con un asterisco adosado a la palabra “catalá” y fuera del listado numerado aparecía una “propina” que reseñaba : “* també valencià al País Valencià”.... (¿dialecte valencia?) .

Para el año 2007 y también con el dinero valenciano, sigue el disparate. En un claro intento de vendernos el tocomocho de las catalanistas y momificadas *Bases-IEC del '32* de Castelló, inútiles y obsoletas, el “Servei de retro-Normalització Llingüística” de las universitats catalencianes nos ha repartido por todo el universo docente otro calendari-trilero. Bajo el titular : “75 anys de les Normes de Castelló” vuelven los enemigos de la Lingüística Moderna a las técnicas totalitarias y fascistas del siglo XIX: a querer justificar, por imposición manu militari, la ortografía carca, bastarda, antihistórica, fabra-secesionista, pueblerina, dialectal, obscena e infecta del infame e infecto dialecto barceloní. Unas “bases” –nunca fueron “normas”– intoxicadas por el voraz catalanismo izquierdorrepblicano del '32, montaraz y colonialista, que “son una adaptació de les de l’Institut d’Estudis Catalans” y que se usaron (y usan) para destruir la idiosincrasia

genuina de la histórica Lengua Valenciana: para exterminarla, a ella y a su milenaria cultura.

La comparsa de aquellos izquierdorrepblicanos del '32 (los Carles Salvador, los Sanchis Guarnier, los Alcayde Vilar...) que lideraron en aquel 1932 este complot aberrante y totalitario contra la Lengua Valenciana no merecen ningún respeto ni consideración puesto que actuaron muchos por intereses exclusivamente espurios y otros en absoluta ignorancia de la Lingüística Moderna y de la Filología Románica: comparsa de aficionados jugando a filólogos, y ninguno de ellos era filólogo con la sola excepción del Padre Fullana, a quien engañaron estos tramperos, y a quien no hay que incluir en esa indocumentada tropa ya que se retractó de su anuencia cuando descubrió la trampa saducea que le había tendido el izquierdismo republicanocatala-nista. Eran los carot-roviras del '32 .

Ese mismo año de 1932 y antes de la tramposa farsa de l'Aplec de Castelló el Pare Fullana había ya publicado una *Ortografía Valenciana* (Imprenta Gráfica. Valencia 1932) que se había agotado, con gran éxito, apenas publicada. Y un mes antes de la farsa de l'Aplec de Castelló el Pare Fullana ya había prologado su 2ª edición. ¿Por qué entonces no se aprovechó esta Ortografía Valenciana del Pare Fullana, la auténticamente valenciana, para la Reunión de Castelló de diciembre de 1932 en vez de imponer la infecta del Institut d'Estudis Catalans? Fue, simplemente, por los sucios intereses espurios de los doblegados secuaces y seguidores del fabrismo catalán, cuyo único delirium tremens era destruir Valencia y trabajar para el totalitarismo catalán. (*La Catalanitat de les Normes de Castelló de la Plana de 1932* . Emili Miedes i Bisbal – filólogo romanista. L'Oronella 1995).

¿Quién osa presentar ahora como democrática aquella totalitaria imposición a los valencianos del '32, con trampa y engaño, en unos tiempos bastardos donde dominaba el totalitarismo republicano-soviet de unos revolucionarios antidemócratas que imponían sus consignas desde la Barcelona republicana? ¿Los señores de la Academia Valenciana de la Lengua? ¿Los rectores? ¿los herederos/cómplices de los carot-roviras del '32?

El Artículo 6.2 del nuevo Estatut d'Autonomia de la CV de 11 de abril del 2006 dice claramente que: “El idioma valenciano es el oficial en la Comunidad Valenciana”. La Academia Valenciana de la Lengua o los rectores perpetradores de antidemocráticos y panfletarios calendaris no pueden violar nuestra Ley de Leyes haciéndose cómplices de tan ilegal patraña. Y el Fiscal del Tribunal Superior de la Comunidad Valenciana debería, tal vez, de vigilar mejor el cumplimiento de nuestra Carta Magna, burlada y violada por tan intrusistas aliens.

REQUIEM PER A UNES NORMES (I)

AUTOR: JOSEP Mª GUINOT GALAN

Demane perdo als lectors per parlar de "*les normes de Castello*" quan el seu nom propi era el de "normes d'ortografia valenciana" i perque parlar sobre dites "normes" es tornar sobre un tema que ya fa temps que ha perdut actualitat; dites normes son una cosa morta i un cadaver es millor enterrar-lo que remenejar-lo. Els promet no tocar mes este tema d'ara en avant com no siga molt precis. El motiu de fer-ho ara es perque en el Seminari de Llengua Valenciana de l'Aula d'Humanitats i Ciències que l'Academia de Cultura Valenciana ha realitzat est estiu en Gandia, u dels temes objecte d'estudi ha segut la comparacio de les normes d'ortografia del 32 en les de l'Academia.

L'estudi va finalisar en una taula redona en la que intervingueren persones de diverses tendències. La resenya de la "taula" no ha aparegut en la premsa, pero la donarém aci resumida i en la major objectivitat possible.

1. Les normes que diuen de Castello son en substancia les de l'Institut d'Estudis Catalans, ab unes poquetes modificacions. Vorém mes avant com va ser son erro fonamental acceptar una normativa etimologista dificil, complicada i plena de excepcions. Quan s'intentava establir una norma llogica, senzilla i a l'alcanç de tots, se va donar lilegitimitat als digrafs de consonants, TM, MPT, TN, TL, TLL, TZ, TG, TJ i a la doble L (L.L), grups consonants estranys a la nostra fonetica, al pas que s'eliminaven les lletres CH i la Y grega o consonant, de tanta utilitat com tradicio valenciana.

2. El desastre fonetic, culminà en la base 13, a on, ademes d'introduir-se un cert parlar apichat, se confundixen les consonants palatals, en un desconeiximent desconcertant, no sols de la fonetica valenciana, sino tambe de la catalana.

3. Les normes contenen "inexactituts", com al final, al comparar les preposicions AMB i AB, afirmant que la primera es la mes usual i recomanable i relativament moderna, mentres AB es la classica, i la preposicio EN la mes usual en tota la regio.

4. Les "normes" no pretenien fer una codificacio de la llengua dels valencians d'aquell temps, establint una unitat ortografica.

Els firmants de les normes les acceptaven com una solucio transaccional, sense que hi haguera vencedors ni vençuts

Se reconeixia que les "normes" eren imperfectes i que arribaria el dia en que se ficarien i millorarien per les "novelles generacions - a base naturalment d'amples acords -".

5. El preambul de la declaracio inicial, encara que conté algun catalanisme, està escrit en valencià, i usa paraules tan valencianes com hui, seua, seguisen, exigix, nosatres, eixe, atre, atres, creixcut, este, esta, obtindre, vore, aci, naixer, orige, les dos, sos: paraules totes elles abandonades pels actuals partidaris de "les normes de Castello" i substituïdes per les corresponents catalanes.

6. Les "normes" van aconseguir el seu objectiu: unificar l'escritura valenciana, però a un preu molt alt: la subordinació de la llengua valenciana a la codificació fabriana, escomençant per l'ortografia i seguint per la morfologia, sintaxis i vocabulari. Eixa conversió, eixe assombros canvi, ha seguit obra d'habilitíssims prestidigitadors, principalment Carles Salvador i Manuel Sanchis Guarner, que Deu els tinga en la Glòria, qui escrigueren sengles gramàtiques fent de moment certes concessions al valencià però en el propòsit d'anar aproximant-se poc a poc, no sols a la total ortografia de l'Institut, sinó a la completa codificació fabriana. El resultat ha seguit esta llengua híbrida, de base valenciana però catalanitzada, que no agrada a ningú, i que oficialment s'imposa per la Generalitat actual, avalada pels pancatalanistes i consentida, quan no defesa a ultrança, per un nucli universitari que s'obstina en negar-li a la nostra llengua el títol de "llengua valenciana" i el dret a ser cultivada literàriament.

REQUIEM PER A UNES NORMES (II)

AUTOR: JOSEP Mª GUINOT GALAN

Per mes que un senyor respectable, u dels que firmaren les "Normes de Castello", diguera en la taula redona de Gandia, el dia 19 d'agost, que de les "Normes de Castello", que caben en un llibret chicotet, s'ha parlat, se parla i se seguira parlant, com de la Biblia, pels sigles dels sigles, en el curs de la discussio va quedar ben clar que en realitat les "Normes de Castello" estan completament mortes, puix estrictament no les segueix ningú, ni en la lletra ni en l'esperit que van ser redactades, pero que ya no val la pena parlar mes d'elles.

La rao fonamental es que, els qui diuen seguir-les, en realitat escriuen baix la normativa de l'Institut d'Estudis Catalans.

L'invocacio de les "Normes de Castello" no es mes que una excusa per a no acceptar les de l'Academia de Cultura Valenciana i seguir en les de l'Institut i tota la codificacio llingüística fabriana. Aço es va confirmar en les sinceres paraules d'un autorisat filolec catala que anem a comentar.

L'oracio funebre de les "Normes de Castello", poc coneguda entre nosatros, la va fer en l'Universitat de Barcelona el professor Germa Colon, en l'acte inaugural del curs 1982-1983 (5 d'octubre) en el qual tributava un homenage a Pompeu Fabra, al complirse 50 anys de la publicacio del Diccionari General de la Llengua Catalana, i tambe els 50 anys de les Normes de Castello de la Plana. El discurs de don Germa Colon versà sobre el tema "Les Normes de Castello i unes consideracions ortogràfiques".

Despres de les salutacions de rigor, el professor Colon (que per cert, va naixer en Castello, encara que haja consagrat tota la seua vida a la defensa de les tesis catalanistes sobre la llengua valenciana) entrà en materia soltant la primera "carcassa": *"Les Normes de Castello" -digué- han esdevingut avui un simbol de la unitat de la llengua catalana. El det d'associar el nom del meu poble nadiu a la cohesió de l'idioma, em fa aixi mateix senti-me'n satisfet. Si no era per aixó hauria demanat permis per triar un altre tema. Cas us haig de fer quan confessió: fins ara jo amb prou feines coneixia aquestes bases ortogràfiques"*.

Prenguen nota els llectors: un senyor de Castello, professor de romaniques, al cap de quaranta anys *"amb prou feines"* coneix les Normes de Castello que va a homenajar. ¿Les alabarà cumplidament? Al contrari, lo que les dona es un solemne puntilló. *"Vaig aprendre a llegir i a escriure el català -continua el Sr. Colon- en els anys 40, devorant el que queia a les meves mans, sense canons. Quan mes endevant vaig veure al "Boletin de la Sociedad de Cultura Castellonense " les famoses bases, vaig adonar-me tot seguit que practicamente eren les de l'institut i amb jovenivola lleugeresa vaig atribuir-les a l'afany d'uns senyors qui en lloc d'obeir, volien figurar. Avui, amb major perspectiva, reconec les dificultats i entrebancs que l'obediencia cega a les de l'Institut d'Estudis Catalans hauria congriat a Valencia"*.

No mes un breu comentari: unes normes "practicament catalanes" per a una fonetica valenciana. ¿No havien dit els de l'Avenç que escriure en la mateixa ortografia el valencià, el mallorquí i el català era "contra natura"?

REQUIEM PER A UNES NORMES (III)

AUTOR: JOSEP Mª GUINOT GALAN

El professor Colon, després de confessar, com hem vist en l'article precedent, la poca importància que donava a les normes de Castello, diu que pràcticament són les de l'Institut d'Estudis Catalans; i a continuació arremet contra elles, perquè a l'estudiar-les, ha descobert els seus fallos: *"La meua confessio -diu el professor- es sincera; aquest estiu he hagut de demanar una xerocopia de les "Normes" del 1932 per tal de parlar-vos-en. Afortunadament només he descobert algunes peregrines observacions - simptomàticament al paràgraf 13 (pàg. 275)- sobre el valor fonètic del boldró CH en francès i dels boldrons TX i TJ en català, les quals observacions abans me n'haurien allunyat potser encara més."*

Les peregrines observacions de Colon només les indica, no les detalla, perquè són el baldó de les normes de Castello, el desconeixement més estrany de la fonètica valenciana i de la catalana, concretament de les consonants palatals. Té raó al dir que el seu coneixement abans l'hauria fet despreciar més les normes de Castello. El paràgraf 13 de les famoses "normes" es d'antologia del disbarat i de l'ignorància fonètica.

A continuació torna a dir que les normes de Castello són les catalanes: *"M'adono clarament que les bases castellonenques resumeixen, simplificant-les, les normes fabrianes exposades a partir de 1917."*

Finalment, en esta primera part del discurs que Colon dedica a les normes de Castello, hi ha una crítica als que les redactaren, alabant a *"Lluís Revest qui, tot mostrant una preferència per certs trets arcaics (preposició ab; article masculí lo), acceptava disciplinadament la doctrina de l'Institut"*, i minusvalorant als qui introduïren elements valencians discrepants (es queixa de la declaració que precedeix a les normes, i que les edicions catalanistes solen ometre, perquè no els conveia la divulgació, i en particular lamenta que el nexa català -eix siga representat en les "normes" per -ix: afeblisca, no afebleisca). A estos els diu que *"sense tenir esment de filologia volgueren intervenir en l'afer"*. Precisament estos bons castellonenques són els més dignes d'alabança per haver defes i introduït elements autènticament valencians, als quals per cert fa temps que han renunciat els qui ara se diuen partidaris de les normes de Castello. D'aon se segueix que, per tots els costats troba Colon defectes a les "normes" i als seus redactors. El mateix professor afirma que *"amb tot, les normes van assolir un objectiu. A poc a poc la gent s'hi avesà. Vingué la guerra civil. La doctrina fabriana era recollida i exposada, amb més coherència, en les gramàtiques divulgadores d'en Carles Salvador i principalment en la Gramàtica del nostre malguanyat Manuel Sanchis Guarner a l'Editorial Torre, el 1950"*.

En lo que hem referit creem que n'hi ha prou per a conèixer el baix concepte que Colon, un filolec català, de primera fila, té de les normes de Castello i la utilitat que reconeix a la seua invocació en el camí de la catalanisació total del valencià, per a aconseguir lo que ell diu *"la unitat de la llengua"*, la llengua que ha fabricat Pompeu Fabra sense contar per a res en els valencians.

Els nostres catalanistes han depes be la lliço, i en tota la sorna del mon, quan nos queixém del seu sucursalisme i de la subordinacio que han establít del valencia respecte al catala considerant-lo com un dialecte indigne de ser cultivat a nivell escrit, "amb" palesa hipocresia nos diuen: "nosaltres a València (en e oberta en l'escritura) escrivim nostra llengua (la de Barcelona s'enten, mai els sentiras dir "la llengua valenciana"), escrivim nostra llengua amb les normes de Castello".

QÜESTIONS AL VOLTANT DE LES BASES ORTOGRAFIQUES DEL 32

AUTOR: ASSOCIACIO CARDONA VIVES

Despres de l'excelent conferencia oferida a nostra associacio per D. Joan Sancho, el passat divendres 23 de novembre de 2007, fem unes qüestions al voltant de les bases ortografiques del 32 o de Castello.

1. ¿Perque nomenen "*Normes*" quan en el document original figura "*Bases per a la unificació de l'ortografia valenciana*"?
2. Si les bases es varen firmar en la Castellonense, i les nomenen de Castello, ¿Com es que van estar desaparegudes tants anys i despres apareixen en la ciutat de Valencia com a propietat privada d'un particular? ¿Qui tenia la responsabilitat de la custodia? Si tant importants eren, es incomprendible tan gran abando i encara mes increible que la premsa local i regional no es fera resso, ni de la firma ni de la posterior desaparicio.
3. ¿Perque este particular, en conter de donar-les a la Generalitat Valenciana, les va vendre per 12 millons de pessetes l'any 2001?
4. Dels huit fulls del document. ¿Quin motiu n'hi ha per a que'ls tres ultims estiguen numerats tots ab el nº 6 de full?
5. ¿Perque figura Lo Rat Penat com a primers firmants, quan realment firmaren els ultims?
6. ¿Perque el prolec o introduccio te un sentit valencianiste i en canvi les mateixes bases son catalanistes?
7. ¿Com es que en la seua redaccio nomes intervingueren dos persones (Revest i Salvador)?
8. ¿Perque no va haver uns estudis previs i un consens ans de redactar-les? La Societat Lo Rat Penat escriu unes lletres dient que no han sigut consultats, abans de firmar-les.
9. ¿Perque n'hi han creuetes en el document original al costat de les firmes? ¿Tenien ya clar el lloc a on cadascu devia posar la seua firma?
10. Una volta han fallit el seus promotors i s'han trobat les cartes i correspondencia que mantingueren ans de l'acort. ¿Perque amagaven a la gent que la seua intencio era canviar l'ortografia valenciana per les normes de l'Institut d'Estudis Catalans?
11. ¿Perque no s'adoptà l'ortografia genuïnament valenciana del Pare Fullana? Eminent home d'estudi i la maxima autoritat d'aquell temps en quant a la Llengua Valenciana. ¿Perque el Pare Fullana les firmà quan un any despres va tornar a reeditar la seua ortografia? ¿Perque anaren a Madrid a que'l Pare Fullana les firmara?

12. ¿Com es que de totes les persones firmants de les bases no apareix cap filolec, excepte el Pare Fullana? Aclarim que Sanchis Guarner tenia vint anys.

13. ¿Perque en l'edicio de l'ajuntament de Valencia de 1933, s'afigen 2 bases mes (33 i 34), quan en el document original consta de 32 bases igual que'l any que's firmaren?

14. ¿Com atribeixen llegitimitat a unes bases que diuen ser provisionals, que no les va seguir ningú mai i que les van firmar 52 persones i 14 entitats?, L'entitat i la persona mes qualificades firmaren baix condicions. Les Normes del Puig les firmaren 110.000 persones d'elles 900 qualificades, baix acta del notari de Massamagrell i depositades en el Banc de Santander.

15. ¿Com es que la premsa de Castello, seu de les bases, no fa cap referencia a dit acord, ni al dia següent, ni a la semana, ni al mes d'haver-les firmat?

16. La pretensió d'aquell temps d'unificar l'ortografia dels escriptors valencians era molt bona, cadascu escrivia com volia, pero ¿Quina finalitat se li donà a dit acord?

17. ¿Perque figura en el carrer cavallers de Castello en la frontera de l'edifici nomenat per alguns "Casa de les Normes", la següent inscripció: *"En aquesta casa el 21 de desembre de 1932 promogut per la Societat Castellonenca de Cultura, escriptors, intel.lectuals i associacions cíviqves del País Valencià signaren les Normes Ortogràfiques del Valencià, anomenades "Normes de Castelló" dins de la unitat de la llengua Catalana. Associació Cultural Quatre Vents. Castelló de la Plana 22-XII-01"*?

El document original de les bases es conserva en la Biblioteca Valenciana del Cap i Casal, pero estos dies podem vore el mateix en l'exposició "Els escriptors castellonencs del primer terç del segle XX i les Normes del 32", en la sala Bancaixa Sant Miquel de Castello, del 20 de novembre de 2007 al 6 de giner del 2008, promoguda per la catalanista AVL.

LA A.V.L. OFICIALIZA ILICITAMENTE UNA NORMATIVA CATALANIZADORA (DISTINTA A LAS "NORMES DE CASTELLÓ")

AUTOR: VALENCIÀ D'ELIG

1ª PARTE) Las "Normes de Castelló de 1932" nunca ha sido la normativa ortográfica oficializada por la A.V.L..

2ª PARTE) "Normativización consolidada" o subterfugio de la A.V.L. para oficializar ilícita y solapadamente la normativa ortográfica del idioma catalán.

3ª PARTE) La genuina "normativización consolidada" para la lengua valenciana son las "Normes d'El Puig".

1ª PARTE) Las "Normes de Castelló de 1932" nunca ha sido la normativa ortográfica oficializada por la A.V.L.

Hay quienes piensan que, actualmente, la Academia Valenciana de la Lengua (A.V.L.) reconoce y tiene a las originales "Normes de Castelló de 1932" como la normativa ortográfica oficial para el idioma valenciano. Sin embargo, ésto no es así, habida cuenta de las divergencias ortográficas que presentan con las susodichas normas, los textos y el léxico oficializado por la A.V.L. en sus diversas declaraciones institucionales y resoluciones.

A continuación se presentan algunas de las divergencias entre lo que oficializa ortográficamente la A.V.L. y las originales "Normes de Castelló de 1932":

a) La A.V.L. oficializa las terminaciones catalanizadoras "-tx" o "-x" para representar a final de palabra el sonido de la "ch valenciana" (idéntico al de la "ch castellana"), sin que ninguna regla de las "Normes de Castelló" especifique tal posibilidad.

Las "Normes de Castelló" solo admiten el uso de los sufijos "-g" o "-ig" (según convenga), para representar a final de palabra el sonido de "palatal africada sorda" ("ch valenciana"), tal y como especifica su regla número (13):

"13.- El só de palatal africada sorda ("ch castellana") s'escriu "x" en principi de paraula (xic); "tx" no principiant ni acabant paraula (empatxar); acabant paraula "g" darrere "i"; "ig" en quasevol atra posició (safareig)."

A.V.L.: *despatx, gavatx, falutx, Elx.*

Normes de Castelló: *despaig, gavaig, faluig, Elig.*

b) La A.V.L. oficializa los dígrafos catalanizadores "TG" y "TJ" para representar el sonido "prepalatal africado sonoro", sin que ninguna regla de las "Normes de Castelló" especifique tal posibilidad.

En valenciano solo hay un sonido "prepalatal africado sonoro" y según la regla (12) de las "Normes de Castelló" viene representado por "G" o "J":

"12.- El só palatal de "g" se representa davant "e", "i", per "g" (gest, gent, girar).- Excepcions: Se representa per "j" davant "ecc", "-ect" (adjetiu (sic), abjecció); en

"jersei, majestat" i en alguns noms de procedencia biblica o greca com "Jesus, Jehu, jerarquia, jeroglific" i llurs derivats (jerarquic, jesuita)."

A.V.L.: *metge, fetge, imatge.*

Normes de Castelló: *mege, fege, image.*

c) La A.V.L. oficializa los sufijos catalanizadores "-itzat", "-itzar", "-itzada" (y sus variantes) en palabras valencianas donde, según las "Normes de Castelló" debería usarse "-isat", "-isar", "isada" (y sus variantes).

La regla número (21) de las "Normes de Castelló" dice:

"21.- El só alveolar sonor de "s" (cosa) se representa per "z" en principi de paraula i darrere de consonant i per "s" entre vocals (zero, dotze, casa).- Excepcions: "dacsà, endinsar, enfonsar" i en el prefixe "trans-" (transigir)."

Hay palabras valencianas en donde la A.V.L. oficializa los sufijos catalanizadores "-itzat", "-itzar", "-itzada" (y sus variantes), cuando en todas ellas la "S sonora" no se pronuncia detrás de una consonante ("t"), sino que en todos los casos la "S sonora" se emite entre dos vocales. Por lo que en aplicación de la regla (21) de las "Normes de Castelló", siempre se habrá de representar ortográficamente a la "S sonora" con una "S" y nunca con el dígrafo catalanizador "TZ".

A.V.L.: *analitzar, analitze, cotitzat, carbonitzada.*

Normes de Castelló: *analisar, analise, cotisat, carbonisada.*

d) Otras irregularidades normativas (catalanizadoras e inadecuadas) de las que hace uso la A.V.L.. Tal como, la **oficialización de la grafía "J" en palabras como "jo" (pronombre personal), "ja", "jugular", etc...**, grafía que corresponde a la fonética catalana "J" (sonido "prepalatal africado sonoro"), pero no a la fonética propia valenciana a la que le correspondería la "Y griega" (sonido "fricativo palatal sonoro", "yo, ya, yugular").

A.V.L.: *jo, ja, jugular.*

Normes de Castelló: (sin normativizar).

Es más que evidente que la A.V.L. está oficializando ciertas normas ortográficas desnaturalizadoras y catalanizantes del idioma valenciano, que no están recogidas en parte alguna de las originales "Normes de Castelló de 1932".

Resulta llamativo comprobar como **todas esas normas catalanizadoras y desnaturalizadoras para el idioma valenciano, anteriormente aludidas, pertenecen a la normativa ortográfica oficial del idioma catalán.**

Así pues, resulta que la A.V.L., en vez de utilizar una normativa ortográfica genuinamente valenciana, ajustada a la fonética y realidad del idioma valenciano, está haciendo servir, de manera artificiosa y forzada, unas normas ortográficas que son calco de las que oficializa para el idioma catalán el "Institut d'Estudis Catalans" (I.E.C.).

Todo este contrasentido no hace sino evidenciar la escasa "valencianidad" con la que cuenta la actual entidad normativizadora de la lengua valenciana (A.V.L.) y por contra, lo mucho de "catalanismo" que impregna todas y cada una de sus acciones y metas. Algo que en ningún modo protege y potencia la verdadera lengua valenciana, sino antes al contrario, la destruye, convirtiéndola en un híbrido estéril y grotesco, mezcla artificiosa de valenciano y catalán (Despropósito éste que queda perfectamente evidenciado ante la absurda e innecesaria iniciativa de la A.V.L. de querer cambiarle el nombre a la lengua valenciana por el de "catalano-valenciana" o similar).

2ª PARTE) "Normativización consolidada" o subterfugio de la A.V.L. para oficializar ilícita y solapadamente la normativa ortográfica del idioma catalán.

Delante de toda esta incongruencia normativa para el idioma valenciano elaborada por la A.V.L., están los que argumentan que la A.V.L., ortográficamente, se ajusta a lo que dice el dictamen del C.V.C. ("Consell Valencià de Cultura"), la Ley de Creación de la Academia y su propio reglamento (textos que configuran las bases y fundamentos sobre los que se ha de regir la A.V.L., además de las competencias de dicha entidad). Los cuales indican que la A.V.L. velará por el valenciano y realizará su normativa partiendo de "*la normativización CONSOLIDADA A PARTIR de las llamadas Normes de Castelló*".

Sin embargo y como más adelante se comprobará, no es cierto que la A.V.L. pueda encontrar justificación alguna en esa ambigua frase o en los textos aludidos, para oficializar la incongruente normativa ortográfica para el idioma valenciano que actualmente está utilizando y que no es más que un calco de la normativa ortográfica del idioma catalán oficializada por el "Institut d'Estudis Catalans" (I.E.C.).

En otras palabras, la normativa ortográfica que oficializa actualmente la A.V.L. no es en absoluto el resultado de ninguna "*normativización CONSOLIDADA A PARTIR de las llamadas Normes de Castelló*".

A continuación se presenta lo que dice cada uno de los textos oficiales aludidos, respecto de las "Normes de Castelló" y la normativización (ortográfica) que ha de emplearse para el idioma Valenciano:

a) Dictamen del "Consell Valencià de Cultura" (C.V.C.)(13-7-1998):

"Les anomenades Normes de Castelló son un fet històric que constituïren i constuïxen un CONSENS necessari. El Consell Valencià de Cultura reivindica l'ESPIRIT de l'ACORD que les feu possibles l'any 32 i entén que eixes normes han sigut el punt de partida, compartit pels valencians, per a la normativització CONSOLIDADA de la nostra llengua pròpia...".

b) Ley de Creación de la A.V.L. de la Generalitat Valenciana (16-9-1998):

En su "Preámbulo" dice exactamente lo mismo que se expone en el anterior dictamen del C.V.C.

En su "Título I. Artículo 3" dice:

"La Academia Valenciana de la Lengua es la institución que tiene por función determinar y elaborar, en su caso, la normativa lingüística del IDIOMA VALENCIANO, así como VELAR por el VALENCIANO partiendo de la tradición lexicográfica, literaria, y la realidad lingüística GENUINA VALENCIANA, y la normativización CONSOLIDADA, A PARTIR de las llamadas Normes de Castelló".

c) Reglamento de la Academia Valenciana de la Lengua (17-9-2002):

En su "Decreto" inicial dice:

"Sus funciones son las de determinar y elaborar, en su caso, la normativa lingüística del IDIOMA VALENCIANO, así como VELAR por el VALENCIANO partiendo de la tradición lexicográfica, literaria, y la realidad lingüística GENUINA VALENCIANA, y la normativización CONSOLIDADA, A PARTIR de las llamadas Normes de Castelló..."

En su "Título I. Artículo 1.2" dice:

"La AVL tiene como función determinar y elaborar, en su caso, la normativa lingüística del IDIOMA VALENCIANO y velar per su uso normal. Esta normativa partirá no sólo de la tradición lexicográfica, literaria y de la realidad lingüística GENUINAMENTE VALENCIANA, sino también de la normativización CONSOLIDADA A PARTIR de las llamadas Normes de Castelló".

En principio lo que queda concretado de forma precisa, según lo que exponen los textos presentados, es que **la A.V.L. tiene como fundamento de su creación, misión y obligación, el elaborar la normativa lingüística del idioma VALENCIANO (en ningún caso del catalán u otro idioma) y VELAR por el VALENCIANO (en ningún caso por el catalán u otro idioma) siempre de forma GENUINAMENTE VALENCIANA.**

También se indica que **la A.V.L. partirá "de la normativización CONSOLIDADA A PARTIR de las llamadas Normes de Castelló". Declaración manifiestamente ambigua que no concreta en absoluto qué normativa ortográfica ha de ser tomada como referente oficial por la A.V.L.**

Como se puede apreciar, **ninguno de los tres textos presentados especifican, ni aclaran a qué se están refiriendo cuando hacen uso de la ambigua frase: "la normativización CONSOLIDADA A PARTIR de las llamadas Normes de Castelló".**

3ª PARTE) La genuina "normativización consolidada" para la lengua valenciana son las "Normes d'El Puig".

En la siguiente declaración institucional de la A.V.L. la academia pretende dotar de significado a la ambigua sentencia *"la normativización CONSOLIDADA A PARTIR de las llamadas Normes de Castelló"*. No obstante, esta declaración

institucional de la A.V.L. al haber sido realizada con posterioridad a la creación de la academia no está validada en ningún momento por los contenidos del dictamen del C.V.C., ni por los de la ley de creación de la academia, ni por los de su reglamento:

"DECLARACIÓ INSTITUCIONAL DE L'ACADÈMIA VALENCIANA DE LA LLENGUA AMB MOTIU DEL SETANTÉ ANIVERSARI DE LES NORMES DE CASTELLÓ" (18-12-2002):

"Cal agrair la CONSOLIDACIÓ i l'expansió NORMATIVA i cultural d'AQUELLES BASES ORTOGRÀFIQUES a erudits, gramàtics i escriptors ja traspassats, els quals, en el temps coetani de la Segona República o durant els anys del franquisme, van practicar i van MILLORAR la precisió i la validesa d'aquelles bases: preveres com LLUÍS FULLANA MIRA, mestres com Carles Salvador Gimeno, cronistes com Lluís Revest Corzo, erudits com Josep Giner Marco, professors com Manuel Sanchis Guarner, escriptors com Enric Valor Vives..."

Es evidente que la A.V.L. considera que la consolidación normativa de las bases ortográficas conocidas como "Normes de Castelló", es producto de la mejora de las mismas a través de la obra individual y personal de intelectuales como, (y en primer lugar), el prevere LLUÍS FULLANA MIRA.

En relación al prevere Lluís Fullana Mira, el dato fundamental a tener en cuenta de este insigne filólogo valencianista, es que su obra y estudios lingüísticos son la base y los fundamentos de la normativa ortográfica para el idioma valenciano conocida como "Normes d'El Puig".

Las "Normes d'El Puig" es una normativa ortográfica para el idioma valenciano aceptada por el ACUERDO de un amplio número de intelectuales e instituciones valencianistas en 1983, que fueron OFICIALIZADAS y ADOPTADAS por la "Comisión Mixta de Bilingüismo" y publicadas por la Consellería de Educación del Consell Valencià.

Las "Normes d'El Puig" mejoran las manifiestas deficiencias e incorrecciones normativas que presentan las "Normes de Castelló de 1932", a la vez que constituyen una normativa de carácter estrictamente valencianista, en contraposición a unas "Normes de Castelló" con "bases" manifiestamente catalanizadoras en su contenido.

Así pues, si en la consolidación y MEJORA normativa de las "Normes de Castelló" ha sido partícipe el padre Fullana, es lógico y adecuado considerar a las "Normes d'El Puig" como la concreción genuinamente valenciana de aquello que se enuncia como *"la normativización CONSOLIDADA A PARTIR de las llamadas Normes de Castelló"*.

Además, un dato fundamental que determina a las "Normes d'El Puig" como única *"normativización CONSOLIDADA A PARTIR de las llamadas Normes de Castelló"*, es que las "Normes d'El Puig" fueron aceptadas y validadas mediante el ACUERDO de un amplio número de intelectuales e instituciones valencianistas,

algo que en las "Normes de Castelló" se EXIGE a la hora de acometer cualquier rectificación o mejora en ellas.

Las originales "Normes de Castelló de 1932" fueron temporalmente aceptadas bajo la siguiente condición claramente estipulada en las propias normas:

"...Al temps, a aquelles autoritats i a la novella generació d'estudiosos pertany la cura i la missió, prou feixuga i prou llarga, d'anar rectificant [les Normes de Castelló] i millorant un sistema - A BASE també naturalment d'AMPLES ACORDS...".

Por tanto, **habida cuenta que a excepción de las "Normes d'El Puig", el resto de normativas ortográficas desarrolladas para el valenciano lo han sido a título individual y personal - incluida la que actualmente oficializa la A.V.L. (calco de la del Institut d'Estudis Catalans) - sin que ninguna de ellas haya sido validada, ni legitimada mediante el acuerdo y el consenso de un amplio número de intelectuales e instituciones valencianistas, no cabe otra opción más que la de considerar a las "Normes d'El Puig" como a "la normativización CONSOLIDADA A PARTIR de las llamadas Normes de Castelló".**

De tal forma, **resulta lícito y adecuado exigir a la A.V.L. que adopte las "Normes d'El Puig" como normativa ortográfica oficial para el idioma Valenciano (por ser la única "normativización CONSOLIDADA A PARTIR de las llamadas Normes de Castelló"), que ajuste todos sus dictámenes, declaraciones o resoluciones, realizados o por realizar, a esta nueva normativa que se ajusta fielmente a la realidad lingüística genuinamente valenciana y que abandone las normas ortográficas catalanizadoras que actualmente emplea, por resultar del todo incorrectas e inadecuadas a la realidad lingüística propia y diferenciada del idioma valenciano.**

En caso de que la Academia Valenciana de la Lengua (A.V.L.) hiciera caso omiso a las demandas anteriormente solicitadas y continuara empleando la normativa ortográfica catalanizadora que actualmente oficializa, no cabría otra alternativa más que la de solicitar la derogación y disolución de la A.V.L., así como la de toda la normativización lingüística realizada por dicha institución, por no ajustarse a las obligaciones y fines estipulados oficialmente para dicha entidad, que esencialmente son:

Velar por el idioma valenciano, partiendo de los aspectos lingüísticos genuinamente valencianos y de "la normativización consolidada a partir de las Normes de Castelló" - "normativización consolidada" que se concreta actualmente en las genuinamente valencianas "Normes d'El Puig".